

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXX. — Wydana i rozesłana dnia 25. kwietnia 1917.

Treść: (№ 169.—174.) 169. Rozporządzenie o przymusowej egzekucyi na podstawie zagranicznych tytułów egzekucyjnych na obszarach Serbii, pozostających pod austriacko-węgierskim zarządem wojskowym (obszar okupacyjny), i o stopniu wzajemności, zagwarantowanej co do tego obszaru. — 170. Rozporządzenie o dopuszczalności skutecznego rzeczowo zakazu pozbywania i obciążania na rzecz „funduszu ociemniałych na wojnie“ i na rzecz stowarzyszenia „przytułków dla ociemniałych na wojnie“ w Wiedniu. 171. Rozporządzenie, w sprawie uregulowania używania nafty w czasie od 13. maja do 31. sierpnia 1917. — 172. Rozporządzenie, w sprawie zmiany warunków przesyłki dla pakietów poczty polowej. — 173. Rozporządzenie, w sprawie przedłużenia czasokresów dla przedawnienia datków, płaconych zakładom ubezpieczenia robotników od wypadków. — 174. Obwieszczenie, dotyczące biura ekspedycji cłowych przy urzędzie podatkowym w Gmunden.

169.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 5. kwietnia 1917

o przymusowej egzekucyi na podstawie zagranicznych tytułów egzekucyjnych na obszarach Serbii, pozostających pod austriacko-węgierskim zarządem wojskowym (obszar okupacyjny), i o stopniu wzajemności, zagwarantowanej co do tego obszaru.

Rozporządzenie c. i k. Wojskowego Gubernatorstwa Jeneralnego w Belgradzie z dnia 20. stycznia 1917, dziennik rozporządzeń c. i k. Zarządu wojskowego w Serbii Nr. 7, zawiera o przymusowej egzekucyi na podstawie zagranicznych tytułów egzekucyjnych następujące przepisy:

„Orzeczenie sądów w austriacko-węgierskiej Monarchii, w państwie niemieckim albo w Czarnogórze, jakoteż ugody, zawarte przed tymi sądami, należy we wszystkich sporach cywilnych egzekwować

pod tymi warunkami i w tych granicach, jakie w odnośnem państwie są w ogólności ustanowione dla egzekwowania orzeczeń zagranicznych sądów cywilnych.“

Reskryptem c. i k. Wojskowego Gubernatorstwa Jeneralnego w Belgradzie z dnia 2. marca 1917, odd. 7., Nr. 1323/1917 zarządzone następuje:

„Mocą prawa wzajemności i ogólnych zasad prawnych należy orzeczenia i ugody sądów cywilnych, uchodzące według prawa austriackiego za tytuły egzekucyjne, uważać także na obszarze c. i k. Zarządu wojskowego w Serbii za tytuły egzekucyjne, jeżeli 1. w postępowaniu orzekającym dokonano należycie doręczenia pozwanemu, przeciw któremu wydano orzeczenie, mające być egzekwowanem, a także wskutek żadnej innej nieprawidłowości postępowania nie pozbawiono go możności bronięcia swych praw w postępowaniu orzekającym; doręczenie należy uważać za prawidłowe, jeżeli wdrażające postępowanie zarządzenie albo wezwanie doręczono pozwanemu w Austrii albo też drogą pomocy prawnej na innym obszarze państwowym albo na obszarze Zarządu wojskowego w Serbii za pośrednictwem wezwanej o to

właściwej władzy; 2. sąd orzekający albo władza dodała do orzeczenia albo ugody poświadczenie prawomocności względnie poświadczyła wykonalność, i 3. dokument, który należy egzekwować, nie zawiera żadnych zarządzeń, przeciwnych publicznemu porządkowi albo niedozwolonych w myśl przepisów prawnych, obowiązujących na obszarze Zarządu wojskowego w Serbii.

Co się tyczy kwestyi właściwości, to zezwolenia na przymusową egzekucję należy odmówić tylko wtedy, jeżeli według przepisów, obowiązujących dla sądu, wezwanego o pomoc, do rozstrzygnięcia rzonego sporu wyłącznie właściwym jest sąd c. i k. Zarządu wojskowego w Serbii. Kwestyi właściwości nie wolno w szerszym zakresie badać sądowi wezwanemu.

O dopuszczalności egzekucyi przymusowej rozstrzyga sąd, w którego okręgu ma być przedsięwzięta czynność egzekucyjna, a to po poprzedniej rozprawie sumarycznej, którą należy ograniczyć do rozstrząsania istnienia powyższych wymogów dla dozwoleń egzekucyi przymusowej. Rozprawę tę należy wyznaczyć na możliwie jak najbliższy termin, a w każdym razie nie później niż w 14 dni po tym dniu, w którym podanie o przymusową egzekucję wpłynęło do sądu wezwanego. Jeżeli w podaniu o przymusową egzekucję nie wymieniono zastępcy egzekwującego, to sąd wezwany winien ustanowić mu stosownego zastępcę i uwiadomić o tem sąd wzywający.

Sąd wezwany może w razie potrzeby przed rozstrzygnięciem wniosku poprosić o wyjaśnienie tę władzę austriacką, od której pochodzi tytuł egzekucyjny, albo która wniosła o pozwolenie egzekucyi.

Jeżeli orzeczenie albo ugoda, na podstawie których ma być dokonana egzekucya, opiera się na wekslu, akcie notaryalnym albo na innym dokumencie, który według prawa austriackiego należy uważać za dokument publiczny, a powyższe wymogi dla dozwoleń przymusowej egzekucyi są dostatecznie wykazane przedłożonymi dokumentami, w takim razie winien sąd wezwany równocześnie z wyznaczeniem sumarycznej rozprawy dozwoić przymusowej egzekucyi aż do zabezpieczenia i zarządzić bezzwłoczne jej przeprowadzenie. Jak długo nie rozstrzygnięto definitywnie o dopuszczalności przymusowej egzekucyi, wolno dokonane w tej drodze zabezpieczenie uchylić tylko w tym razie, jeżeli dla całego roszczenia prowadzącego egzekucję danem będzie wystarczające zabezpieczenie.

Od rozstrzygnięcia sądu, wezwanego w pomoc, jest dozwolone zażalenie do oddziału sprawiedliwości dla sądownictwa cywilnego w Wojskowym Gubernatorstwie Jeneralnem.

W tym stopniu należy też uważać wzajemność za zagwarantowaną, jeżeli chodzi w myśl § 79. ordynacyi egzekucyjnej o przymusową egzekucję na podstawie aktów i dokumentów, sporządzonych na obszarach Serbii, pozostających w austriacko-węgierskim zarządzie wojskowym.

Na zasadzie § 84. ordynacyi egzekucyjnej rozporządza się, że postanowienia § 80., liczba 1. ordynacyi egzekucyjnej wogóle nie należy stosować do sporządzonych na c. i k. obszarze okupacyjnym tytułów egzekucyjnych; należy jednak odmówić dozwoleń przymusowej egzekucyi, jeżeli do rozstrzygnięcia jest wyłącznie właściwym sąd austriacki.

Schenk wlr.

170.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 7. kwietnia 1917

o dopuszczalności skutecznego rzeczowo zakazu pozbywania i obciążania na rzecz „funduszu ociemniałych na wojnie“ i na rzecz stowarzyszenia „przytułków dla ociemniałych na wojnie“ w Wiedniu.

Na zasadzie § 14. trzeciej noweli częściowej do powszechnej księgi ustaw cywilnych (rozporządzenie cesarskie z dnia 19. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 69) postanawia się, że zakaz pozbywania albo obciążania, skuteczny przeciw osobom trzecim w następstwie wpisania do księgi publicznej, można ustanowić także na rzecz „funduszu ociemniałych na wojnie dla austriackich obywateli całej siły zbrojnej“ w Wiedniu i na rzecz stowarzyszenia „przytułków dla ociemniałych na wojnie“ w Wiedniu.

Handel wlr.

Schenk wlr.

171.**Rozporządzenie Ministra handlu
z dnia 15. kwietnia 1917,**

**w sprawie uregulowania używania nafty w czasie
od 13. maja do 31. sierpnia 1917.**

Na zasadzie § 8. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. grudnia 1916, Dz. u. p. Nr. 411, rozporządza się, jak następuje:

§ 1.

W czasie od 13. maja do 31. sierpnia 1917 wolno wydawać naftę do użytku tylko:

1. zarządowi wojskowemu,
2. przedsiębiorstwom kolejowym i żeglugi parowej,
3. tym kategoriom konsumentów, którym na pobór nafty pozwoli wyraźnie polityczna władza krajowa.

Oznaczenie tych kategori konsumentów nastąpi drogą rozporządzenia politycznej władzy krajowej.

§ 2.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie rozporządzeń, będzie karała polityczna władza pierwszej instancji grzywnami do 5000 K albo według swego uznania aresztem do sześciu miesięcy, o ile czyn ten nie podpada pod surowszy przepis karny.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 13. maja 1917.

Urban wtr.

172.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu
z dnia 17. kwietnia 1917,**

**w sprawie zmiany warunków przesyłki dla
pakietów poczty polowej.**

Warunki przesyłania pakietów poczty polowej, ogłoszone rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 30. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 331, a zmienione rozporządzeniami Ministerstwa handlu

z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 88, i z dnia 2. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 93, zmienia się ponownie w ten sposób, że artykuł I, l. 9, otrzymuje następujące brzmienie:

- a) Pakiety niedoręczalne zwraca się z reguły do miejsca nadawczego i jeżeli nadawca jest wiadomy z adresu pakietowego albo z jego odpisu, zamieszczonego w pakiecie, wydaje się je temuż nadawcy, nie licząc portoryum zwrotnego, w innym zaś razie odstępuje się najbliższym położonym szpitalom dla rozdziła między rannych albo chorych wojskowych;
- b) te zaś pakiety niedoręczalne, które już po zewnętrznym wyglądzie dają poznać zakazaną zawartość ulegających zepsuciu środków żywności, zostaną otwarte przez urząd poczty polowej miejsca przeznaczenia. Znajdujące się tam środki żywności, ulegające zepsuciu, zostaną wyjęte i o ile nie są już zepsute i nie należy ich dlatego zniszczyć, będą oddane zakładom zdrowia. Pozostała zawartość takich pakietów zostanie zwróconą do miejsca nadania po włożeniu krótkiego poświadczenia urzędu poczty polowej co do zarządzenia ulegającą zepsuciu częścią zawartości i tam wyda się ją nadawcy, jeżeli jest znanym, za policzeniem portoryum zwrotnego, a w innym razie zużyje się ją w myśl postanowień pod a).

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 1. maja 1917.

Urban wtr.

173.**Rozporządzenie Ministra spraw
wewnętrznych z dnia 17. kwietnia
1917,**

w sprawie przedłużenia czasokresów dla przedawnienia datków, płaconych zakładom ubezpieczenia robotników od wypadków.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, rozporządza się, jak następuje:

§ 1.

Przeciąg czasu od dnia 1. sierpnia 1914 do przeprowadzenia demobilizacji nie będzie wliczany do czasokresów, przewidzianych w § 3. ustawy z dnia 8. lutego 1909, Dz. u. p. Nr. 29, dla przedawnienia prawa do ustalenia i prawa do

zażądania datków ubezpieczeniowych na rzecz terytoryalnych zakładów ubezpieczenia robotników od wypadków, jeżeli zakład może wykazać, że wskutek wydarzeń wojennych doznał przeszkody w dochodzeniu swego prawa do datków ubezpieczeniowych.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu ogłoszenia ze skutecznością od dnia 1. sierpnia 1914.

Handel wlr.

174.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. kwietnia 1917,

dotyczące biur ekspedycji cłowych przy urzędzie podatkowym w Gmunden.

Biuro ekspedycji cłowych przy urzędzie podatkowym w Gmunden nie będzie w bieżącym roku aktywowane.

Spitzmüller wlr.